

У ПЕППІ КУПУЮТЬ ВІЛЛУ «ХОВАНКА»

Наше малесеньке містечко дуже гарне й затишне — бруковані вулички, низенькі будиночки, оточені барвистими квітниками. Кожному, хто приїздить сюди, мабуть, відразу спадає на думку, що тут приємно й спокійно живеться. Щоправда, в містечку мало є такого, що було б варте особливої уваги. Є тільки два місця, цікаві для прибулих: краєзнавчий музей і стародавня могила. Оце й усе. Мешканці містечка послужливо вивісили акуратні таблички для тих, хто хотів би оглянути ті пам'ятні місця. На одній табличці великими літерами написано: «До краєзнавчого музею» й намальована стрілка, а на другій — «До стародавньої могили».

Є в містечку ще одна табличка, а на ній стоїть напис:

ДО ВІЛЛИ «ХОВАНКА» ➔

Ця табличка з'явилася зовсім недавно. Так склалося, що останнім часом прибулі часто питали дорогу до вілли «Хованка», властиво, куди частіше, ніж до краєзнавчого музею чи стародавньої могили.

Одного чудового літнього дня до містечка приїхав машиною якийсь гість. Він мешкав у великому місті, тому вважав, що він кращий і значніший за людей маленького містечка. Пихи йому додавало й те, що він мав дуже елегантну машину, та й сам був виряджений у лаковані черевики, а на пальці в нього поблискував великий золотий перстень. Тож і не дивно, що він так пишався собою.

Їдучи вуличками містечка, прибулий гучно сигналив, щоб усі чули, що він їде.

Нарешті він побачив таблички, і губи йому скривила зневажлива посмішка.

— «До краєзнавчого музею!» Ні, красно дякую, такої розваги мені не треба, — сказав він сам до себе. — «До стародавньої могили», — прочитав він напис на другій табличці й додав: — Там, мабуть, ще нудніше. А це що за безглуздя? — вигукнув він, побачивши третю табличку. — «До вілли “Хованка”»? Що за чудернацька назва!

Він хвилину подумав. Вілла не може бути таким пам'ятним місцем, як краєзнавчий музей чи стародавня могила. Певне, табличку вивішено з якогось іншого приводу. Врешті він знайшов для себе розумне пояснення. Ту віллу, мабуть, продають. І вивісили табличку, щоб показати дорогу тим, хто захоче її купити.

Вишуканий добродій давно хотів придбати собі будиночок десь у глушині, далеко від гамору великого міста. Він, звичайно, не мав наміру мешкати там постійно, хотів лише час від часу їздити туди на відпочинок. Крім того, в маленькому містечку дуже впадатиме в око, який він гарний та які в нього вишукані манери. Він вирішив негайно оглянути віллу «Хованка».

Для цього йому треба було тільки звернути туди, куди показувала стрілка. Довелося їхати аж на околицю міс-

течка, поки він знайшов те, що шукав. І там, на старій, скривленій хвіртці, він побачив напис червоним олівцем:

ВІЛЛА «ХОВАНКА»

За огорожею простягався занедбаний садок із старими замшілими деревами, з некошеною травою та безліччю квіток, що росли, де самі хотіли. У глибині садка виднів будиночок — ой леле, що то був за будиночок! Здавалося, він от-от завалиться.

Вишуканий добродій витріщив на нього очі і стиха застогнав. Бо на веранді побачив коня. А він не звик бачити коней на верандах. Тому й застогнав.

На осяяних сонцем східцях веранди сиділо трое дітей: посередині веснянкувата дівчинка з рудими кісками, що стирчали на обидва боки, по ліву руку від неї — гарненька дівчинка з руськими кучерями, у блакитній картатій сукенці, а по праву — охайно зачесаний хлопчик. На плечі в рудої дівчинки примостилася мавпа.

Вишуканий добродій задумався. Мабуть, він помилився. Бо ж яка нормальна людина продаватиме таку стару халупу.

— Слухайте, діти! — гукнув він. — Невже ця перекосячана хижа зветься віллою «Хованка»?

Дівчинка з рудими кісками, що сиділа посередині, підвелася й підійшла до огорожі. Двоє інших дітей неквапом рушили за нею.

— Ти що, не маєш язика? — спитав прибулий, не чекаючи, поки дівчинка наблизиться. — Ця руїна справді зветься вілла «Хованка»?

— Дай мені подумати, — відповіла руда дівчинка й наморщила лоба. — Це не краєзнавчий музей і не старо-

давня могила. Ага, тепер я знаю! — вигукнула вона. — Це вілла «Хованка»!

— Відповідай по-людському! — гримнув на неї вишуканий добродій і вийшов із машини. Він про всяк випадок вирішив докладніше оглянути садибу. — Можна, звичайно, розвалити цю халупу і збудувати новий дім, — промурмотів він сам до себе.

— О, то зразу ж почнімо! — вигукнула руда дівчинка і спритно відірвала від будинку дві дошки.

Вишуканий добродій не слухав її. Діти його взагалі не цікавили, а тепер він ще й мав на думці щось інше. Садок, хоч який занедбаний, такого сонячного дня здавався гарним і затишним.

Якби збудувати новий дім, скосити траву, поробити стежечки й розпланувати грядки, то тут могла б мешкати навіть дуже значна особа. І вишуканий добродій вирішив купити віллу «Хованка».

Він озирнувся навколо, шукаючи, що ще можна поліпшити. Звичайно, ці старі замшілі дерева треба буде повикорчовувати.

Він невдоволено глянув на товстого сучкуватого дуба з крислатою верхівкою.

— Його я спляю першого, — впевнено сказав він.

Гарненька дівчинка у блакитній картатій сукенці зойкнула і злякано мовила:

— Пеппі, ти чуєш, що він каже?

Але руда дівчинка безтурботно стрибала навприсідки, як жаба, по садку.

— Так і зробимо, спляємо цього дуплистого дуба, — знову сказав сам до себе вишуканий добродій.

Дівчинка у блакитній сукенці благально простягла до нього руки.